

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΓΕΘΣΗΜΑΝΗΝ.

Τὴν πρωΐαν τῆς Τετάρτης, 14^{ης}/27^{ης} Αὐγούστου 2014, ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τῶν Ἐγκωμίων τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Γεθσημανῇ ἐνώπιον τοῦ Θεομητορικοῦ αὐτῆς μνήματος.

Διὰ τὴν κατανυκτικὴν ταύτην καὶ μοναδικὴν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀκολουθίαν ἐξεκίνησε μακρὰ πομπή τῶν Ἁγιοταφитῶν Πατέρων, εἰς οὓς προσετέθησαν ἱερεῖς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ προσκυνηταί, ἐκ τοῦ Πατριαρχείου, διέσχισε τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου, διερχομένη πρό τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους, Πραιτωρίου, καὶ Θεοπατόρων ἁγίων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης, ἐξῆλθε τῆς Πύλης τῶν Λεόντων καὶ διελθοῦσα πρό τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, κατέληξεν εἰς τὸ ἡγουμενεῖον τῆς Γεθσημανῆς.

Ἐνταῦθα ἐκάθισεν ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἄχρις οὗ κατῆλθον οἱ ἱερεῖς, ἐνεδύθησαν τὰ ἄμφια αὐτῶν καὶ παρετάχθησαν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἱεροῦ Προσκυνηματος τῆς Γεθσημανῆς διὰ τὴν Προϋπάντησιν τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἐλθὼν ὁ Μακαριώτατος ἐνταῦθα, ἠύλόγησε τὸ θυμίαμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἱερόν Ναόν, τῶν ἱερέων προπορευομένων καὶ τῶν ψαλτῶν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστασεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου ψαλλόντων «Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν Παρθενίαν ἐφύλαξας».

Ἄμα τῇ προσκυνήσει εἰς τὸ Θεομητορικόν Μνήμα, ὁ Μακαριώτατος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἔνθα καὶ προσελθόντες οἱ ἱερεῖς ἔλαβον καιρόν καὶ ἐνεδύθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ τοῦ Ἐπιταφίου μετὰ τῆς εἰκόνοσ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ ὑπὸ τῶν ἱερέων τοποθετηθέντος, ἤρξατο ἡ ἀκολουθία τῶν Ἐγκωμίων, ψαλλομένων εἰς τρεῖς στάσεις:

Α. «Ἡ ἀγνή ἐν τάφῳ κατετέθης βαβαί»,

Β. «Ἄξιόν ἐστιν, μεγαλύνειν σέ τὴν Θεοδόχον» καὶ

Γ. «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ ταφῇ σου», τῇ συμμετοχῇ πολλοῦ λαοῦ ἐντοπίων καὶ προκυνητῶν, παρουσίᾳ δέ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς γ' στάσεως καὶ πρό τῶν Εὐλογηταρίων ἐξεφώνησε τὸν λόγον τῆς ἡμέρας ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα

Σεπτέ Προκαθήμενε τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας κ.κ. Θεόφιλε,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Γεώργιε Ζαχαριουδάκη,

Εύλαβεῖς Τερεῖς,

Εύσεβεῖς Προσκυνηταί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τό πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὑμνεῖται, μακαρίζεται καί μεγαλύνεται στή λατρεία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας καθημερινά. Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας πραγματοποιεῖται, ἐπαληθεύεται ἡ πρόρρησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στήν ὡδή της πρός Κύριον στήν Καινή Διαθήκη, ὅταν ἐπεσκέφθη ἀπό Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας τή συγγενή τῆς Ἐλισάβετ καί μητέρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου «εἰς Ὀρεινήν πόλιν Ἰούδα»: «Ἴδού γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί». Ἀκόμη ὅμως πιό ἐπίκεντρο καθίσταται ἡ θέση τῆς Θεοτόκου στόν λειτουργικό κύκλο τοῦ Δεκαπενταγούστου. Οἱ Προφητεῖες τῶν προφητῶν, οἱ διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν κι οἱ ὕμνοι τῶν θεοπνεύστων Πατέρων, μεγάλων ὕμνογράφων καί μελωδῶν τῆς Ἐκκλησίας ρίπτουν ἄπλετο φῶς στό τιμώμενο πρόσωπο τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς περιόδου, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Καλλίτερα, θά λέγαμε, ρίχνουν ἄπλετο φῶς στό νοῦ μας, γιά νά κατανοήσει καί νά πλησιάσει τό πρόσωπο ἐκείνης, πού δέν ἔχει ἀνάγκη ἄλλου φωτισμοῦ, παρά μόνο αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνῆς κόρης, παρθένου Μαρίας ἀπό τῆς Ναζαρέτ, πού ἐπέλεξε ὁ Θεός Πατήρ, γιά νά ἐνανθρωπήσῃ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ὁ Μονογενῆς Υἱός Του. Εἶναι τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνῆς κόρης καί ἀγίας μητέρας, στό ὁποῖο συνδυάζονται παρθενία καί μητρότητα, γιατί ὅπου βούλεται Θεός νικῶνται τῆς φύσεως οἱ νόμοι. Ἡ Παναγία ἀσπόρως ἐκ Πνεύματος Ἁγίου συνέλαβε τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, Τόν κυφόρησε, Τόν γέννησε κατά σάρκα, Τόν σπαργάνωσε, Τόν γαλακτοτρόφησε, Τόν ἀνέθρεψε, Τόν δίδαξε ὡς ἄνθρωπο, Τόν ἀκολούθησε στή διδακτική καί θαυματουργική εὐεργετική πορεία Του ἀνά τόν κόσμο, Τόν ἀκολούθησε στήν ὀδύνη τοῦ Σταυροῦ, τή χαρά τῆς Ἀναστάσεως καί τή χαρμολύπη τῆς Ἀναλήψεως. Εἶναι ἡ Παναγία, πού ἐπιτέλεσε ὅλο τό ἔργο, πού χρειαζόταν ἀνθρωπίνως γιά τή σωτηρία μας. Εἶναι ἡ συνεργός τοῦ Θεοῦ στό ἔργο τῆς οἰκονομίας τῆς σωτηρίας μας ὡς ἀντιπρόσωπος ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἐκείνη δάνεισε τή σάρκα της στόν πρῖν ἄσαρκο Λόγο καί ὀλόψυχα δόθηκε στήν ὑπηρεσία καί διακονία Του, στήν ἀνατροφή καί ὠρίμανση καί αὔξησή Του ὡς ἀνθρώπου, ὄχι ὡς θεοφόρου ἀνθρώπου, ἀλλά ὡς Θεοῦ σεσαρκωμένου, Θεανθρώπου. Γιά τό λόγο αὐτό κι ὁ Υἱός καί Κύριός της παρέλαβε μετά τό θάνατό της τήν ψυχή καί τό σῶμα της στόν οὐρανό, -πῶς θά ἦτο δυνατό νά ἀφεθεῖ τό Σῶμα τῆς Θεοτόκου, τό δοχεῖο τῆς θεότητος, νά καταποθεῖ ἀπό τήν γῆ; Τό γεγονός τοῦτο ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει ὡς Κοίμηση ἢ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου κι ἀποτελεῖ τήν κατάληξη καί τό ἀποκορύφωμα τῶν ἑορτῶν τοῦ Δεκαπενταγούστου. Ἐκεῖ στούς οὐρανοῦς ἡ Θεοτόκος παραμένει αἰωνίως ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἡ πρώτη τῶν ἀγίων τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, ὡς πρέσβις, ὡς μεσίτρια, ὡς ἐλπίδα, ὡς καταφυγή, ὡς παραμυθία, ὡς ἀγαλλίαμα κάθε πιστοῦ, ὡς «προφθάνουσα ἐν ἀνάγκαις», ὡς πρότυπο καί παράδειγμα ἀγίας, παναγίας, κατά Θεόν ζωῆς.

Ἄν μελετοῦμε προσεκτικά τή ζωή τῆς Παναγίας στά Εὐαγγέλια καί τούς ὕμνους τῆς ἐκκλησίας, διδασκόμαστε κι ἐμεῖς νά γινόμαστε θιασῶτες, ἀγωνιστές καί ἐραστές τῆς ἀγνείας, ἐργάτες τῆς ἀδιάκοπης ὑπακοῆς στό θεῖο θέλημα κι ἀσκητές τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς, καρπός τῆς ὁποίας εἶναι ἡ σιωπηρή ἀθόρυβη καί ἀδημοσίευτη κοινωφελῆς προσφορά. Διδασκόμαστε, πῶς νά ἐνσαρκώνουμε κι ἐμεῖς στήν ψυχή μας τό Λόγο, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Πῶς νά προετοιμάζουμε τόν ἑαυτό μας, γιά νά γίνεται δοχεῖο καί τόπος τῆς θεότητος. Πῶς νά καθαρίζουμε

τήν καρδιά μας, ὥστε νά κατοικεῖ ὁ Χριστός, «τοῦ κατοικῆσαι τόν Χριστόν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν», (Ἐφεσ. 3,17) κατά τόν Ἀπόστολο, νά εἶναι «ἐνοικός» της κατά τό Γρηγόριο θεολόγο.

Ἡ Παναγία ἐνσάρκωσε τό Λόγο «ἄπαξ», μία φορά κι ἀφιέρωσε τόν ἑαυτό της στήν διακονία Του. Ἐμεῖς προσβλέποντας σ' Ἐκείνη, διδασκόμαστε, πῶς νά Τόν ἐνσαρκώνουμε πνευματικά, πῶς νά βιώνουμε εἰς βάθος τή διδασκαλία Του, πῶς νά τήν ζοῦμε καί νά τή μεταδίδουμε καί στούς ἄλλους στήν πράξη καί τή θεωρία, ἀληθινά καί ζωντανά. Ὅσο ὁ Χριστός γεννᾶται στήν ψυχή μας, τόσο ὁ ἔσω ἄνθρωπός μας ἀναγεννᾶται. Ὅσο ὁ Χριστός, ὁ νέος Ἀδάμ, ἀυξάνει μέσα μας, τόσο ὁ παλαιός, ὁ χοϊκός Ἀδάμ, ἐξασθενίζει καί πεθαίνει. Ἡ ζωή τῆς Παναγίας ἀπό τόν Εὐαγγελισμό μέχρι τῆς Ἀνάληψη διδάσκει καί ἐμᾶς, πῶς νά ὑποδεχόμαστε τό Χριστό καί νά ἀυξάνουμε στήν ἐπίγνωση Του, πῶς νά φθάνουμε «εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 13).

Στίς δύσκολες, ἐνίοτε δέ καί τραγικές, καταστάσεις τῶν καιρῶν μας, καί αὐτῆς τῆς περιοχῆς μας, οἱ ὁποῖες εἶναι φυσικό εἰς ἕνα βαθμό νά μᾶς ἀποθαρρύνουν, ἄς εἶμαστε βέβαιοι ὅτι οἱ προσευχές καί οἱ πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου, θά μᾶς συνοδεύουν, θά μᾶς ἐνισχύουν στήν προσπάθειά μας, στόν ἀγώνα μας «μορφωθῆναι τόν Χριστόν ἐν ἡμῖν» (Γαλ. 4, 19), στό νά μορφωθεῖ ὁ Χριστός μέσα μας, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, σ' ἐμᾶς, στά μέλη τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, στόν καθένα ξεχωριστά, στις ἀνά τόν κόσμο Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, στή μαρτυρία τους τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἐν Χριστῷ ἐνότητά τους. Στήν Ἐκκλησία αὐτή, τή Σιωνίτιδα Ἐκκλησία, τή μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν γιά νά συνεχίσει τή διακονία της τῆς διαφυλάξεως τῶν Ἁγίων Τόπων, ὡς μαρτύρων τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμο καί τοῦ θεομητορικοῦ τούτου μνήματος, ὡς μάρτυρος τῆς Κοιμήσεως, Ταφῆς καί Μεταστάσεως τῆς θεοτόκου, νά συνεχίσει τήν διακονία της, τῆς καταλλαγῆς καί τῆς συνδιαλλαγῆς ἀνάμεσα στούς ἀντιμαχομένους τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας της καί νά παρέχει τήν ὑλική καί ἠθική βοήθειά της στά θύματα τῶν ἐμπολέμων καταστάσεων καί τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας .

Ἐσᾶς, τούς εὐλαβεῖς προσκυνητές, οἱ ὁποῖοι ὑπερέβητε τίς δυσκολίες τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καί τῆς σχεδόν ἐμπόλεμης καταστάσεως τῆς περιοχῆς μας καί ἦλθατε ἀπό τίς ἀνά τόν κόσμο Ὁρθόδοξες χῶρες, γιά νά τιμήσετε τήν Ὑπεραγία θεοτόκο, ἰδιαίτερα σέ αὐτή τήν κατανυκτική καί μεγαλοπρεπή καί μοναδική ἴσως στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τελετή τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τῆς θεοτόκου, νά σᾶς συνοδεύουν ἰδιαίτερα καί πλουσιοπάροχα οἱ εὐχές καί οἱ προσευχές καί οἱ πρεσβεῖες τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου καί τοῦ Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, προεξάρχοντος τῆς τελετῆς Μακαριωτάτου Πατριάρχου Θεοφίλου καί τῆς Ἁγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ὅλης. Γένοιτο».

Ὅτε ἐψάλησαν οἱ Αἴνιοι καί προσεκύνησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Ἱερεῖς καί εἰς τό Ἅγιος ὁ θεός τῆς Δοξολογίας, οἱ ἱερεῖς κρατοῦντες τόν Ἐπιτάφιον, ἦλθον εἰς τάς βαθμίδας τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος ἀνέπεμψε δέησιν ὑπέρ εἰρήνης καί ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἐν τέλει οἱ ἱερεῖς ἔφερον τόν Ἐπιτάφιον εἰς τῶν χῶρον τῆς Πλατυτέρας, νοτίως τοῦ θεομητορικοῦ Μνήματος, ἔνθα ἀνεπέμφθη καί πάλιν δέησις καί ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός.

Ἄμα τῆ ἀπολύσει ὁ καθηγούμενος π. Νεκτάριος ἐδεξιώθη τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Ἱερατικὴν συνοδείαν καὶ προσκυνητὰς εἰς τὸ ἡγουμενεῖον δι' ὀπωρῶν, σύκων καὶ σταφυλῶν καὶ διὰ ψυχροῦ ὕδατος πρὸς ἀνάπαυσιν ἐκ τῆς δίψης καὶ τοῦ κόπου διὰ τὴν τιμὴν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς ἐν ὑπακοῇ καὶ ἀφοσιώσει συνεργησάσης εἰς τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας ἡμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

http://youtu.be/kjY_C-ORH-4

<http://youtu.be/oWzkV4ivPMg>

<http://youtu.be/s60nSULl6mg>

